

[Hedelund.]

Her er der ogsaa begaaet mange Forsyndelser, og der er sket ikke saa faa Ulykker ved, at Folk har villet overhale andre Køretøjer uden at kunne se klart frem, enten paa Grund af en Kurve eller paa Grund af en Bakketop.

Jeg ser i Bemærkningerne, at man har udeladt Bestemmelsen om Broerne, som vi havde i den gamle Færdselslov. Jeg erindrings jo, at den Gang vi havde faaet Loven vedtaget forrige Gang, fik man oppe fra Limfjorden nogle ret skarpe Protester imod, at der var vedtaget en Bestemmelse om, at Forbikørsel ikke maatte finde Sted paa Broer. I al Almindelighed tror jeg, det er rigtigt at fastholde denne Bestemmelse; det er kun ganske enkelte Broer, som Limfjordsbroen og enkelte andre, hvor man kan sige, at Bestemmelsen kan være til nogen Gene for Færdselen, saa jeg er ikke sikker paa, om man ganske skal udelade denne Bestemmelse fra den nugældende Lov, eller om man ikke hellere skulde indsætte en Bestemmelse, hvorefter man kunde tage Hensyn til de enkelte særlige Tilfælde, det drejer sig om.

Et af de Spørgsmaal, der har været mest Diskussion og størst Forhandling om, er Bestemmelsen i § 11, Forkørselsretten. Alene om dette Spørgsmaal kunde der holdes timelange Foredrag. Der er, som det ogsaa fremgaar af Betænkningen, fremsat mange gode Argumenter, henholdsvis for Højreforkørselsretten og for Venstreforkørselsretten. Jeg er absolut Tilhænger af, at vi beholder den Højreforkørselsret, som vi har nu. Jeg vil endda sige, at jeg ikke er helt tilfreds med, at man i denne § 11 er begyndt at rokke noget ved denne Højreforkørselsret. Det vilde sikkert have været bedre, om man absolut og ubetinget havde sagt: Højreforkørselsretten er det eneste rigtige.

Jeg maa sige, at jeg er nærmest enig med det Mindretal, bestaaende af de Herrer Bach og Mensen, som i Betænkningen udtaler sig imod at gøre nogen Afvigelse fra Højreforkørselsretten, saaledes som den er fastslaaet i Stykke 1, og anser det for farligt at gøre Afvigelse fra denne klare Hovedregel, efter hvilken der kan handles refleksemæssigt. De finder det endvidere uheldigt, at der gennem Landet lægges Hovedfærdselsaarer, som har ubetinget Forkørselsret, og som den krydsende Trafik muligvis kun med Vanskelighed kan komme over. Jeg er ganske enig med de to Herrer i disse Betragtninger, og det viser sig da ogsaa, at det Flertal, der staar imod dette

Mindretal, naar det skal til at udforme sine Anskuelser i Lovparagraffer, deler sig i to Mindretal.

Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, om der ikke, naar der i § 12 staar:

„Kørende, der drejer ind paa en anden Gade eller Vej, skal . . .“ o. s. v. hellere skulde staa: „Kørende og ridende“, idet jeg mener, at ogsaa Ryttere, naar de foretager disse Færdselsændringer, bør iagttage samme Forsigtighedsregler som andre. Det samme gælder i § 13, der begynder med Ordene:

„Kørende, der standser eller skifter Færdselsretning . . .“

Her mener jeg, der ogsaa burde indføres: „og ridende“. (Ulrich: Det fremgaar af § 1, Stk. 3).

I § 13 staar der om de forskellige Tegn, der skal gives, at Tegngivning kan ske ved, at en Arm rækkes i Vejret. Er det ikke rigtigere, at vi faar Bestemmelserne faste og præcise, saa der siges, at Tegngivningen skal ske paa den Maade?

I Stk. 2 har Ministeren bedt om at faa en Beføjelse til at fastsætte særlige Regler om Tegngivning: og saa vidt jeg ved, har Ministeren allerede gjort Brug, om ikke just af den Beføjelse, han ønsker her, men af den, han har andetsteds fra, til at udstede Bestemmelser med Hensyn til Tegngivningen, idet det, saa vidt jeg ved, er Mening, at alle Automobiler fra Januar næste Aar skal være forsynet med Afvisere og med Stoplygter. Jeg er ganske enig med den højtærede Minister i, at dette er rigtigt.

I § 18 staar der nogle Bestemmelser om, hvorledes Køretøjerne skal være. Saa vidt jeg paa det nuværende Tidspunkt kan skønne, er disse Maal vist nogenlunde passende; men indtil vi har faaet det nærmere undersøgt og forhandlet i Udvalget, vil jeg dog gerne her tage et vist Forbehold.

Der staar i samme Paragraf:

„ . . . bortset fra Kørsel mellem Mark og Avlsgaard . . .“

Jeg vil gerne direkte spørge den højtærede Minister, om det skal forstaas saaledes, at det ogsaa gælder, hvor denne Kørsel nødvendigvis maa ske ad en alfar Vej.

Jeg kan helt og fuldt give Tilslutning til § 19, som forbyder at foretage Kap- og Vædekørsel paa Landeveje. De udmærkede Sportsklubber, vi har herhjemme, har selv været ude om, at Lovgivningsmagten ser sig nødsaget til at indsætte en saadan Bestemmelse. Det, der er sket ved Vædeløbet til Sverige og ved Vædeløb ovre i Vejle, tror jeg, det var, er af en saadan Beskaffenhed, at det maa være en kraftig